

กลองแขวเป็นเครื่องดนตรีพื้นเมืองเหนือ ประเภทเครื่องตีชนิดซึ่งด้วยหนัง หน้าเดียว เป็นเครื่องดนตรีที่ได้รับอิทธิพลมาจากพม่าและชนชาติไทยใหญ่ จัดเป็น กลองประเภทเดียวกับกลองหลวงและกลองยาว เป็นกลองที่มีอยู่ประจำวัด เพื่อใช้ในวงกลองแขวประกอบการ ฟ้อนเมืองหรือเข้าขบวนแห่ในงานบุญต่างๆ

กลองแขวมีลักษณะเหมือนกับกลองหลวงทุกประการ แต่มีขนาดเล็ก กว่า ความยาววัดจากหน้ากลองจนถึงปลายลำโพง ยาวประมาณ ๑๗๓ เซนติเมตร ตัวกลองวัดจากขอบ หน้ากลองจนถึงคอหรือเอวกลอง ยาวประมาณ ๗๓ เซนติเมตร จากคอหรือเอวกลองไป จนถึงปลายลำโพง ยาวประมาณ ๑๐๐ เซนติเมตร หน้ากลอง กว้างประมาณ ๒๙ เซนติเมตร ปลายลำโพงกว้างประมาณ ๓๒ เซนติเมตร หน้ากลอง ตีด้วยสีกุศสมซี่ถี่ ถ่วงเสียงให้เกิด ความไพเราะเวลาตี คำว่า “แขว” ภาษาพื้นเมืองเหนือหมายถึง “สะเอว” กลองแขว หมายถึง กลองที่มีสะเอวนั่นเอง (เพราะมีลักษณะคอดกลางเหมือนสะเอว)

วิธีเล่น

ถ้าเป็นการเล่นโดยการเคลื่อนที่จะต้องใช้คนหาม ๒ คน หรือถ้าไม่เคลื่อนที่ก็ ต้องมีขาตั้ง เวลาเล่นประสมวง ที่ตัวกลองแขวจะมีกลองตะโล้ด โป้ดแขวนไว้ติดกับ ตัวกลองแขว เพื่อใช้ตี ประกอบกันด้วย กลองแขวนั้นจะตีเป็นจังหวะด้วยไม้ตี เพื่อให้ ผู้ฟ้อนใช้จังหวะเป็นหลักในการ ฟ้อน

โอกาสที่ใช้

ใช้บรรเลงประกอบการฟ้อนเมือง (ฟ้อนเล็บ ฟ้อนเทียน ฟ้อนครุฑทวน) ในงาน ปอย หลวง แห่ครุฑทวน บวชลูกแก้ว ฯลฯ เป็นต้น

นางสาวซูรีณา มะ รุห์ส 031

กลองแาวเป็นเครื่องดนตรีพื้นเมืองเหนือ

ประเภทเครื่องตี

จัดทำโดย

นางสาวชูริณา มะ

รหัส 031